

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΑ ΛΕΥΚΑ ΚΕΛΙΑ ΓΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΗΝ Ε.Ο. 17Ν ΚΑΙ Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΟΜΗΡΟΥΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

«Τους ζήτησα δικηγόρο και μου είπαν αυτά που ήξερες να τα ξεχάσεις... Ότι ο αντιπρομοκρατικός νόμος έχει αλλάξει και μου είπαν πούστη θα σε γαμήσουμε, δεν θα βγεις ζωντανός από εδώ. Με έβαλαν σε ένα γραφείο, με έγδυσαν και με διακωμωδούσαν. Με έβαλαν να σκύψω με το ζόρι και μου έλεγαν την ίδια ακατονόμαστη έκφραση και μάλιστα μου είχαν φέρι και ένα κλομπ και με φοβίζανε. Με εξευτελιζανε και με γρονθοκοπούσανε... Ήπια πάλι υγρά, νερό και πορτοκαλάδα, σε χάρτινο κουτί η πορτοκαλάδα, η οποία είχε περιέργη γεύση... Κοιμόμουν σε ένα τραπέζι και με ξυπνάγανε, ένιωθα εξαρτημένος και είχα αρχίσει να βλέπω με συμπάθεια τους βασανιστές μου...

...Άρχισαν να με απειλούν με απαγωγή και βιασμό, ιδιαιτέρως της κόρης μου... Και μου έλεγαν ότι και να βγω έξω με περιμένει η CIA και ότι μου είπαν ότι θυμάμαι τι έπαθαν ο Χριστόφορος Μαρίνος και ο Σορίν Ματέι... Μου είπαν ότι ξέρουν πως πάσχω από κλειστοφοβία και ότι θα με κλείσουν σε ένα κελί επί 2 μήνες... Από τότε που ήρθα στον Κορυδαλλό έχω ψυχικές διαταραχές, αϋπνίες, άγχος, κατάθλιψη, μείωση της διανοητικής ικανότητας, όλα αυτά δημιουργήθηκαν από αυτά που πέρασα στην ασφάλεια, αλλά και από το καθεστώς απομόνωσης της φυλακής...»

Βασίλης Τζωρτζάτος, κατηγορούμενος για συμμετοχή στην Ε.Ο 17Ν.

«Ξένη φωτιά μην την ανακατεύεις, μου είπαν. Όμως, εκείνοι καίγονταν μονάχοι. Καταμόναχοι. Κι όσο αφανίζονταν τόσο άστραφταν τα πρόσωπα».

Νοέμβρης 2002.

Και η δημοκρατία είναι έτοιμη να τιμήσει για μιαν ακόμα φορά την χούντα που πολέμησαν οι εξεγερμένοι του Νοέμβρη του '73. Τα φαντάσματα που «ταλαιπωρούσαν» τον τόπο και οικειοποιήθηκαν την ημερομηνία «17 Νοέμβρη» βρίσκονται στα ΛΕΥΚΑ ΚΕΛΙΑ. Η Δημοκρατία επιδεικνύει τα ανθρώπινα τρόπαια περήφανη για την χορήγηση ψυχοφαρμάκων, τις εικονικές εκτελέσεις, τις απειλές για βιασμό, τους ξυλοδαρμούς κρατούμενων για την απόσπαση «ομολογιών», τις ανακρίσεις τραυματισμένων και ναρκωμένων ανθρώπων, την απόλυτη απομόνωση των «μιασμάτων», που πρέπει να βασανίζονται μ' αυτόν τον τρόπο σχεδόν εικοσιτέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο.

Η Δημοκρατία, όμως νοιάζεται και για την πληροφόρηση μας.

Ετοιμάζονται, λέει ο Γκαμπιελίσκος Κακαουνάκης, ν' αυτοκτονήσουν κάποιοι απ' αυτούς, γιατί είναι στα πρόθυρα της τρέλας.

Η εκδίκηση της δημοκρατίας μ' άλλα λόγια, υπονοεί για μιαν ακόμη φορά και την περιφορά μερικών νεκρών «τρομοκρατών». Έτσι για παραδειγματισμό των υπολοίπων.

Και ο πραγματικός τρόμος παραμένει να στοιχειώνει τις ζωές όλων.

Γιατί **τρόμος** είναι το καρτέρι που στήνουν οι ένστολοι ή μη δολοφόνοι στον ανυπάκουο νεαρό που δεν πειθαρχεί στο όργανο της τάξης.

Τρόμος είναι το ανθρωποκυνηγητό των μεταναστών και το στοίβαγμα τους στα σωφρονιστήρια του ελληνικού παράδεισου. Γιατί ήταν «παράνομοι».

Τρόμος είναι οι χιλιάδες νεκροί των «εργατικών ατυχημάτων» της μεταπολίτευσης, οι νεκροί στα εργοτάξια της Ολυμπιάδας του θανάτου, και του αστραφτερού μετρό της Ευρωπαϊκής Αθήνας.

Τρόμος είναι τα δελτία ειδήσεων του Ευαγγελάτου και του Κακαουνάκη, αλλά και του σοβαρού Χατζηνικολάου, τρόμος είναι οι εκπομπές της Παναγιωταρέα που άργησε λίγο να γεννηθεί και έχασε τις «δόξες» των Βάφεν Ες-Ες.

Τρόμος γίνεται η μοναξιά μέσα σ' ένα ανθρώπινο πλήθος που τρέχει για να προλάβει να επιβιώσει.

Τρόμος είναι η σιωπή και το κατεβασμένο κεφάλι στο αφεντικό.

Ναι, λοιπόν δεν είναι τρομοκράτες οι εγκλειστοί στα ΛΕΥΚΑ ΚΕΛΙΑ. Τρομοκράτες είναι οι ιεροεξεταστές τους, οι βασανιστές της χούντας και οι βασανιστές της δημοκρατίας.

Ναι, λοιπόν λευτεριά στον Σερίφη, αλλά λευτεριά και στην Σωτηροπούλου, στον Κουφοντίνα, στον Ψαραδέλλη, στον Παπαναστασίου, στον Γιωτόπουλο, στους Ξηρούς και σ' όλους τους υπόλοιπους.

Γιατί στα ΛΕΥΚΑ ΚΕΛΙΑ δεν υπάρχουν αθώοι και ένοχοι.

Γιατί τα στρατοδικεία δεν στήνονται μόνο για τον Γιάννη Σερίφη, γιατί αυτή η δίκη δεν θα είναι μόνο δική του. Όσο και να διαβεβαιώνουν για το αντίθετο οι διάφοροι Κοροβέσηδες και Βότσηδες με μπουκωμένο το στόμα και εξημερωμένη συνείδηση, αυτοί οι τόσο καλοβουλευμένοι από την δημοκρατία που απειλούσαν οι «εγκληματίες», που επιτέλους πιάστηκαν.

Και μαζί τους όλοι αυτοί οι επιτηδευματίες των κινημάτων, άσφαιροι από καιρό και ξεδοντιασμένοι νεροκουβαλητές της νομιμότητας και της θεσμικής δυσωδίας. Δήθεν επαναστάτες. Δήθεν αντιστασιακοί. Αυτοί που πέταξαν στην άκρη σαν στυμμένη λεμονόκουπα τους «δικούς» τους τον Ψαραδέλλη και τον Κονδύλη ντε, και έκαναν σημαία τον Σερίφη. Να μην αμαυρωθεί το κίνημα, η νομιμότητα της δράσης του από τα άτακτα παιδιά του πάλαι ποτέ αντιδικτατορικού κινήματος.

Νοέμβρης 2002.

Και όλοι ψάχνουν το φετινό μήνυμα. Να γίνει και λίγη αντιπολίτευση στον Λαλιώτη, να τσιμπήσουν και κανένα ξέμπαρκο από το ΚΚΕ. Είναι όμως και αυτοί οι ανεξέλεγκτοι που σε κοιτούν στα μάτια και δεν μιλούν.

Γιατί ξέρουν.

Ότι δεν θα σπαίσουν όσα έχουν γίνει μέσα σ' ανήλιαγα μπουντρούμια τους, οι σημαίες κι αν έπεσαν σε μια σύγκρουση που χάθηκε ή κερδήθηκε θα ξανασηκωθούν, με νέες εξεγέρσεις, με κάθε μέσο και μ' όλα μαζί, με τα πρόσωπα καλυμμένα ή ακάλυπτα δεν έχει σημασία.

Και ότι η αλληλεγγύη δεν σταματά μπρος στο πολιτικό κόστος του κινήματος, δεν περιμένει τους πολλούς και τους επώνυμους ή τους βολικούς κρατούμενους.

ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ
ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΒΑΣΑΝΙΣΤΩΝ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

13 Νοέμβρη 2002

Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων και ατόμων
για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση